

vinni, by vrata ta po výkonu svého služebnostního oprávnění za sebou zavřeli. Podle § 484 obč. zák. jest služebnosti, pokud se to snáší s jejich povahou a účelem, obmezovati. Tvrzení dovolatelů, že se uloženou jim povinností zavíratí za sebou vrata, výkon jejich služebnosti do té míry znesnadňuje, že se činí skoro nemožným, není opodstatněno. Nemožným průjezd dvorem žalobců se tím nestává a může jen jíti o nepatrné zdržení při projíždění dvorem. To však proti právu žalobců jako vlastníků dvora na jeho ohrazení a uzavření na váhu nepadá. Služebnost a její účel se tím nemaří. Nemaří se služebnost a její účel povinností k zavírání vrat ani v době žní, svážení sena a vyvážení hnoje a není proto důvodu omeziti povinnost, zavírání vrat pro uvedenou přesně ani neurčitelnou dobu v ten způsob, že by dovolatelé byli povinni zavíratí vrata teprve koncem dne po výkonu svého služebnostního oprávnění.

Čís. 13101.

Okolnost, že k zajišťovacímu převodu svršků došlo v Německu a že podle německého práva zakládá zajišťovací převlastnění plné, byť i jen dočasné nebo podmíněné vlastnictví, jež by opravňovalo k žalobě podle § 37 ex. ř., jest nerozhodná, jde-li o věci v tuzemsku se nalézající a zde exekucí postižené.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1933, Rv I 1059/32.)

Žaloba o nepřípustnost exekuce (§ 37 ex. ř.) na svršky byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů :

Napadeným rozsudkem byla žaloba o nepřípustnost exekuce podle § 37 ex. ř. zamítnuta z důvodu, že vylučované věci převedeny byly na žalobkyni jen k zajištění a že zajišťovací převod stačí sice k žalobě podle § 258 ex. ř., nikoli k žalobě podle § 37 ex. ř. Dovolání proti tomuto rozsudku, opřenému o dovolací důvody čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s., nelze přiznati oprávnění. Podle předložených prohlášení ze dne 5. prosince 1928 a 27. února 1930, vydaných v H. v Sasku a vedených na důkaz tvrzeného vlastnictví žalobkyně k vylučovaným předmětům, jest přisvědčiti odvolacímu soudu (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), že jde jen o převod vlastnictví k zajištění. Převodem zajištěno býti mělo věno žalobkyně a její pohledávka ze zápůjčky. Závěru, že jde o zajišťovací převod, není na závadu, praví-li se v prohlášení ze dne 27. února 1930, že, nebude-li zápůjčka do určité doby zaplacená, přejdou převedené věci do trvalého vlastnictví žalobkyně, neboť, že případ ten nastal, nebylo žalobkyni v první stoličce ani tvrzeno ani prokázáno. Uvedená prohlášení, vydaná manželem žalobkyně, jsou jasná a určitá. V plenárním rozhodnutí ze dne 9. května 1925 pres. 1385/24 uveřejněném ve sb. n. s. pod čís. 5026, jakož i v dalších rozhodnutích sb. n. s. čís. 5553, 9929, 10.731 a v jiných bylo vysloveno a blíže dovedeno, že zajišťovací

převod, hledíc k ustanovení § 10 (nyní 12) konk. ř., neopodstatňuje žalobu podle § 37 ex. ř., nýbrž jen žalobu podle § 258 ex. ř. Na důvody oněch rozhodnutí se odkazuje. Žalobkyně se snaží, leč marně, dovoditi, že oněch rozhodnutí nelze na její případ použít, protože k převodu došlo v Německu a že podle německého práva zakládá zajišťovací převlastnění plné, byť i jen dočasné nebo podmíněné vlastnictví, tudíž právo, žalobu podle § 37 ex. ř. opodstatňující. Jde o věci v tuzemsku se nalézající a zde exekucí postižené. Pro případ konkursu stanoví § 10 (nyní 12) konk. ř., že o právech ze zajišťovacího převlastnění platí totéž, co o právech oddělných, najmě zástavních věřitelů. Zákon nečiní rozdíl a nesejde tudíž na tom, kde a kým oddělného práva, pokud se týče práva ze zajišťovacího převlastnění bylo nabyto, stačí, že jde o jmění do konkursní podstaty náležející tedy o úpadcovo tuzemské jmění nemovité a movité ať je kdekoliv (§ 66 nyní § 3 konk. ř.). Co platí pro konkurs, to jest při generální exekuci na dlužníka, platí také pro jednotlivou exekuci v tuzemsku. Z toho vyplývá, že je nerozhodno, že se prohlášení ze dne 5. prosince 1928 a ze dne 27. února 1930 stala v Německu a že tam zajišťovací převlastnění zpravidla zakládá plné právo vlastnické, byť i jen dočasné nebo podmíněné. Uznáv tudíž na zamítnutí žaloby, odvolací soud nepochybil (§ 503 čís. 4 c. ř. s.).

Čís. 13102.

Tvrzení žalovaných v odvolání, že nebylo důvodu, aby bylo uznáno, že jsou osobně povinni k náhradě škody, poněvadž nejsou vlastníky auta ani provozními podnikateli, jest nedovolenou novotou, třebaže žalovaní v první stolici všechna tvrzení žaloby, která výslovně nedoznali, popřeli.

Třebas bylo auto majetkem veřejné obchodní společnosti, lze se domáhati náhrady škody na osobně ručících společnících.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1933, Rv I 1078/32.)

Žalobní nárok na náhradu škody proti řidiči automobilu a proti veřejným společníkům Josefu Š-ovi a Josefu F-ovi jako majitelům auta, uznal procesní soud první stolice důvodem po právu. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalovaných Josefa F-a a Josefa Š-a. **D ů v o d y:** Z důvodu automobilové nehody zažalovala žalobkyně náhradu škody proti řidiči Josefu K-ovi a proti vlastníkům auta, o němž udala, že jest majetkem firmy Josef Š. a Josef F., stavitelé v S., pokud se týče jejích veřejných společníků Josefa F-a a Josefa Š-a. Odvolatelé proti tomuto přednesu žalující strany nic nenamítali a po provedeném řízení byl mezitímní rozsudek vydán proti všem žalovaným. Namítají-li nyní odvolatelé, že nejsou vlastníky auta, jde o námítku teprve v řízení odvolacím uplatňovanou a tudíž podle § 482 c. ř. s. nepřijatelnou. Avšak i kdyby se věc měla posouditi po stránce právní beze zřetele k ustanovení § 482 c. ř. s., postupoval první soud správně, vydáv mezitímní rozsudek ve smyslu žaloby i proti odvolatelům. I když vlastníkem auta byla veřejná obchodní společnost, ručí podle čl. 112 obch. zák. spo-